

at Folkethinget ikke er berettiget til at vise denne sin Utilfredshed ved at give Anvisning paa Statskassen.

Midlertid troer jeg, at den Mening, hvad der er endnu vigtigere, vil blive almindelig, at der her foreligger et Misbrug af den pengebevilligende Magt. Det er klart, at det ved Finantslove og Tillægsbevillingslove er meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, for Landstthinget eller Regjeringen ikke at gaae ind paa Folkethingets Forslag, og det indes holder altsaa en moralsk Lyang, naar man bringer Sligt ind i en Lov. Mange vilde maaskee ansee det for en Slags Uredelighed, Mange vilde finde, at den ligefremme, aabne Vej er at komme med et selvstaendigt Lovforslag angaaende denne Sag, men ikke paa denne Maade at smugle den ind i en Tillægsbevillingslov (Latter).

Sagen stiller sig derfor saaledes for mig, at man, selv om man ikke vil ansee dette Forslag for lovstridigt, dog maa finde det stridende imod almindelige retslige og constitutionelle Grundsaetninger; og selv om man ikke vil antage dette, dog maa finde det, man har forlangt af os, ikke tilstrækkeligt begrundet; og selv om man ikke vil antage dette, dog vil finde, at her er foregaaet et Misbrug af den pengebevilligende Magt. Det har været mig meget usjært, at jeg ved dette Spørgsmaal har maattet træde saa bestemt op imod de ærede Medlemmer her i Salen, som jeg ellers helst slutter mig til; men jeg har troet ikke at burde undlade at udtale min Overbeviisning om dette Spørgsmaal, med Hensyn til hvilket jeg antager, at det er af temmelig Vigtighed, hvorledes det bliver afgjort. De, som ere Tjender af Grundloven, som see med Mistænkelighed til Folkethingets pengebevilligende Myndighed, og som overhovedet ikke sympathisere med Folkethinget, ville, hvis dette Forslag gaaer igjennem, deri finde et stærkt Baaben; lader os ikke give dem dette Baaben!

Grundtvig: Dersom jeg, hvad der virkelig var Tilfældet, fandt, at Ordføreren i denne Sag var ligesaa uheldig idag, som han var sidst i at anføre, hvad han troede der

bedst skulde bewirke en Overensstemmelse i Thinget om denne Sag, saa maa jeg tilstaae, at der aldrig kunde tænkes noget heldigere for Forslaget end den Maade, hvorpaa den lærde Rigsdagsmand, der nys havde Ordet, modsatte sig Forslaget. Jeg er nemlig forsaa vidt, troer jeg, upartisk, som jeg allerede forrige Gang tog mig den Frihed at sige, at Forslagets Indhold huer mig ikke, og derfor har jeg hverken stemt for eller imod det, og jeg kunde maaskee endnu være mere tilbøielig til at stemme imod, end for det; men jeg mener rigtignok, at de Grunde, som ere anførte imod Forslaget, og frem for Alt de Grunde, som den høitærede Minister har gjort gjældende eller vilde gøre gjældende derimod, maae bestemme baade mig og vistnok flere i Folkethinget til at stemme for Forslaget. Jeg betragter nemlig denne Sag simpelthen saaledes, at Rigsdagens Bevillingsret er, som vi Alle vide, indskrænket indenfor meget snævre Grændser, den er siden Grundlovens Indskrænkning blevet saa beskaaren, at jeg ikke skjøner rettere, end at vi maae sige om den ligesom Bonden i Don Ranudo siger om sin Ost: nu taaler den ikke flere Snit. Dersom det nemlig virkelig skulde forholde sig saaledes, som den høitærede Indenrigsminister har paa staaet, at Folkethinget ikke maatte bevilge Regjeringen enten Andet eller Mere, end hvad den forlangte, saa mener jeg, at det er klart, at Folkethinget maatte endnu langt mindre kunne bevilge Mindre, end Regjeringen forlangte, thi naar dette skete, kunde man jo langt snarere sige, at det var et Overgreb, fordi det unægtelig var en Afknappelse af den Regning, Regjeringen forelægger, da derimod, naar Folkethinget bevilger mere end Regjeringen forlanger, da bevilger den ikke en eneste Skilling af det, der staaer til Regjeringens Disposition, hvad der altsaa kan agtes for, at være i dens Kasse, men den bevilger for det Folk, som den repræsenterer. Naar altsaa ikke den hele Bevillingsret i Folkethinget skal blive aphaengig af en Bevilling fra Regjeringen, saa siger jeg, saa maa Folkethinget vide at have sin Ret til at gøre Bevillinger ud over hvad Ministeriet forlanger, og jeg skulde ikke heller tro, at det med nogen Tøie kunde